

GER MUN



eingin veit hvat fyrirongur, sigur Elin Reinert Planck.

Ein broyting er kortini hend viðvirkandi hvørjar kvinnur søkja hjálp frá Kvinnuhúsinum. Fyrstu árin vóru tað serliga tilkomnar kvinnur, ið vendu sær til stovnin.

- Hetta vóru kvinnur, ið høvdu livað eitt langt lív saman við manninum, men tá børnini fóru heimanífrá fóru at hugsa um sína egnu stöðu. Tað gleðiliga er, at vit hava fáar av teimum kvinnunum í dag, vísir Elin Reinert Planck á og leggur afturat.

- Kvinnurnar, sum søkja hjálp, eru yngri í dag og hava fleiri møguleikar. Áður høvdu kvinnur ikki teir somu møguleikarnar. Tær høvdu ikki lónt arbeiði og vóru tí meira tengdar at manninum.

At kvinnur áður hava bíðað til børnini eru flutt heimanífrá, er eisini í samsvar við tí, ið tey uppliva í Kvinnuhúsinum. Børnini hava nevniliga øgiliga nóg at siga fyrri kvinnurnar, ið venda sær til stovnin.

- Tað sum pínir kvinnurnar mest eru børnini. At tey hava verið vitni til slíkt, ið tey ikki

eiga at uppliva. Tá eg byrjaði í Kvinnuhúsinum var hugburðurin tann, at man bleiv verandi fyrri teirra skyld, men nú veit man

Reinert Planck eisini hevur lagt merki til ta tíðina hon hevur starvast í Kvinnuhúsinum, er tøkniliga menningin.

í dag at fremja sálarligan ágang, vísir hon á.

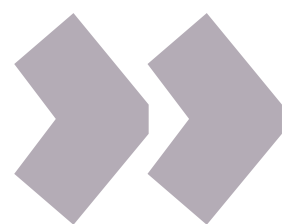
Samstundis hava tey eisini lagt merki til, at tær kvinnur, ið gista

vit so taka eitt prát við hann. Men í dag hava øll fartelesfonir og sosialir miðlar, soleiðis at vit fáa ikki altíð samband við mannin. Tað er ein keðilig broyting fyrri kvinnurnar, tí tað var gott, at tær fingi frið, tá vit virkaðu sum eitt slag av stoytdoyvara, sigur Elin Reinert Planck.

Tungt arbeiði

25 ár er ein long tíð í einum starvi, ið inniber ein gerandisdag har man tosar við kvinnur, ið hava upplivað slíkt frá sínum nærmastu, ið einki menniskja eigur at uppliva. Men kortini megnar Elin Reinert Planck í flestu førum at lata tær tungu lagnurnar liggja á arbeiðsplássinum, tá hon fer til hús eftir loknan arbeiðsdag.

- Onkuntíð er okkurt óvanligt hent, ið ger at man hugsar um tað, tá man kemur til hús, men í tí stóra heila latið eg arbeiðið liggja eftir. Men tað truplasta er at siggja pínuna hjá børnum. Børn kunnu ikki velja. Tað kunnu vaksin



- Tað sum pínir kvinnurnar mest eru børnini. At tey hava verið vitni til slíkt, ið tey ikki eiga at uppliva. Tá eg byrjaði í Kvinnuhúsinum var hugburðurin tann, at man bleiv verandi fyrri teirra skyld, men nú veit man meira um hvønn skaða børnini fáa, av at vaksa upp í einum harðligum umhvørvi

meira um hvønn skaða børnini fáa, av at vaksa upp í einum harðligum umhvørvi, sigur Elin Reinert Planck.

Fáa ikki frið

Ein ikki so jalig broyting, ið Elin

- Harðskapur hevur altíð verið til, men man hevur bara ikki nevnt tað fyrri harðskap. Men í dag eru nógvar fleiri mátar at gera seg inn á hvønn annan enn tað var fyrri. Her hugsar eg internet, sms og fartelesfonir. Tað eru fleiri hættir

í Kvinnuhúsinum, ikki fáa frið á sama hátt sum áður.

- Tá kvinnur gistu her fyrri, fingi tær fullkomnan frið. Tí um maðurin fekk illgruna um, at hon var her, so var tað altíð okkum, ið hann fyrst fekk fatur á. Tá kundu